

Fényugár

Évangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Isten gyermekeinek szabadsága.

A szabadságnak ellentéte a rabság. Csak aki megpróbálta a rabságot, s megismerte annak terhét és fájdalmait, az vágyik igazán a szabadságra, s az tudja azt megbecsülni.

Ez egy egyszerű igazság, amelyet mindenki megért. S mégis van egy neme a rabságnak, amelyben minden ember fogva van, s amelyből sokan nem vágyakoznak szabadulni, hanem hordják annak láncait néha egy egész emberéleten át, s a szabadulásra való felhívás újra meg újra felhangzik. Ez a rabság a bűnnek a rabsága.

Kedves olvasóm, megláttad-e már valaha, hogy te rab vagy? Rabja vagy önzésednek, büszkeségednek, hiúságodnak, anyagiasságotnak, érzékenységednek, indulatosságodnak, hitetlenségednek, egyszóval rabja vagy a bűnnek. Kénytelen vagy szolgálni neki. Nem bírod leküzdeni magadban ezeket az indulatokat, nem tudod megváltoztatni a természetedet. S mint ahogy a megromlott gyökerű fán csak rossz gyümölcs teremhet, úgy a szívben lakozó bűnből is csak helytelen, káros gondolatok és beszédek, s rossz cselekedetek származhatnak. Nézz csak végig egyszer az életeden, hogy milyen gondolatokra, szavakra és cselekedetekre indítottak már téged azok a bűnök, amelyeket itt felsoroltunk. S ha ezt meglátod, ismerd el, hogy rab vagy. Az emberek épen azért nem vágnak ebből a rabságból szabadulni, mert nem látják meg, hogy ők rabok.

De a szabadulásnak is van titka. Nem elég elismerni a bűneidet, meg kell hallanod a szabadításnak szavát: „Ha a Fiú megszabadít titeket, akkor valósággal szabadok lesztek.” (Ján. 8:36.) Tudod, ki mondja ezt? Maga a Szabadító, az Isten Fia, Jézus Krisztus. Ő tulajdonképpen már kétezer évvel ezelőtt magára vette a te bűneidet, s fölvitte őket a keresztfára, mert az Ő váltságáhalála neked is szólt. De ezt a szabadítást neked sajátmagadnak el kell most fogadnod, hittel. Hidd, hogy Jézus magára vette a te bűneidet, s ebben a hitben tedd is le őket, ne ragaszkodjál hozzájuk, hanem utáld meg őket, borzadj meg tőlük s vágyódjál tiszta szív és új élet után. Ha igazán vágyódsz, meg is kapod. Mert Jézus nem csak elveszi bűneidet, hanem ad helyette mást, képességet, erőt arra, hogy neki engedelmeskedjél, neki szolgálj. Ne mondd, hogy ez újabb rabság. Ez az Isten gyermekének felséges szabadsága. Rabbá csak a bűn tesz, mert ez súlyos jga. Krisztus szabaddá tesz, mert az Ő igája gyönyörűsége és az Ő terhe könnyű. Ezt is Ő maga mondja (Máté 11:30.), s mindenki, aki megpróbálta, tapasztalja. Próbáld meg te is. Vargha Gyuláné.

Blumhardt János Kristóf.

Stuttgartban, 1805. júl. 16-án született. 12 éves korában már kétszer átolvasta a Bibliát s egész gondolatvilágát az tartotta uralma alatt. Fejlődésében nincsenek rendkívüli fordulatok. „Az egyszerű az isteninek ismertető jele” — volt egyik jelszava. Tübingenben végzi széleskörű, de a célt sohasem tévesztő theologiai tanulmányait. 1829-ben Dürmenzben segédlelkész, majd közel 7 éven át a Baseli misszió tanára. Rendkívüli egyénisége Iptingenben bontakozik ki, hol alig egy év után az egész gyülekezet megmozdul. Csodálatos hatásának titka az Urhoz való személyes viszonyában van. Nem tartozott a nagy imádkozók közé abban az értelemben, hogy sokat imádkozott volna. De tudott mindent imával kísélni, és sirni, tusakodni látatlanul a lelkekért. Tele volt jó reménységgel, hogy az Úr mindenkit megmenthet.

1838-ban Möttlingen lelkész lesz. Elődjével szemben, akinek nagyszerű tehetségei és igyekezete ellenére is alvó maradt a gyülekezet egésze, Blumhardt az egész gyülekezet ébredésére nézett. A rendkívüli fordulópontokat most éli át életében. Az elsőt a titokzatos betegsége folytán oly híressé vált Dittus Gottliebin mellett. Tanácsatlanul állt mindenki, egy ideig maga Blumhardt is, míg egyszer Jézus nevének közvetlen alkalmazása megtörte a leányon a sötétség hatalmát. Régóta feltűnt Blumhardtnak, hogy az apostoli idők csodáit miért nélkülözi a mai keresztyénység. Vágyott az Úr teljes ereje után, de maga sem gondolta, hogy oly bőséges mértékben fog adatni neki. 1843. elején egy meglehetősen rossz hírű ember arra kérte, hogy jelentse ki neki közvetlen szavakkal, hogy

bűnei meg vannak bocsátva. Az eredmény rendkívüli volt. Egymás után mentek a megbocsátás kegyelmét szomjazó lelkek s két hét alatt 222-en jöttek megtörtén hozzá s jutottak teljes békességhez. Husvétra már alig volt a gyülekezetben, aki nem nyitotta fel szívéét négyszemközti együttlétben az Úr és szolgája előtt: Az ébredés Lelke csak úgy zúgott, az emberek megszabadultak rögzött bűneiktől, naponként éltek Isten Igéjével s imáórákat tartottak egymás között.

A bűnbocsánat és kézzrátétellel való áldás közben egyesek testi gyógyulásukat is észlelték s Blumhardtnak meg kellett tudnia, hogy az Úr kész a gyógyítás erőit is közölni.

Elképzelhetjük, mily nagy forgalmat hozott mindez Möttlingenben. Az ébredés kiterjedt a környékre. 1845. nagypéntekjén 176 községből voltak jelen az istentiszteleten. Egyik pünkösdre 2000 vidéki jött. De közönséges vasárnapokon is négyszer telt meg a templom, sőt környéke is hallgatókkal. A hatóság később megiltotta az idegenforgalmat. 1852-ben Blumhardt megveszi Bad Boll-t, egy üdülőhelyet, hogy szabadabban szolgálhasson a lelkeknek. Az Úr mellette volt itt is s a megkezdett mederben, melyhez még az évente 3—4000 darabra menő levelezés járult, rendkívül sokan jutottak testi és lelki gyógyuláshoz az Úr Jézus golgothai győzelme árán. 1880-ban halt meg. Amulatba ejtő eredményeit nem tekintette magáénak. Ugy látta, hogy az Úr kész ugyanazt munkálni mindenfelé. Csak a hívők merjenek fellépni hittal a Sátán minden hatalmával szemben. Hisz: „Jézus a győztes!”

Béthelben.

A bétheli csöndben megmozdul a szív,
Fölebred a szunnyadó lélek,
Benn harcot a föld, meg az ég szava hív,
Ott küzd a halállal az élet.

A bétheli csöndben megújul a szív,
Legyőzte a fény, im, az árnyat,
Érzed, hogy az Úr szól, az Úr szava hív,
S te mégy, ahová von a vágyad.

A bétheli csöndben megnyugszik a szív,
Hü pásztorod karja kitarva,
Kéblére ölelt már a tiszta, a hív,
Óvé vagy életbe halálba! Vargha Gyuláné.

És azután?

Egy fiatal, nemes gondolkozású és nagy szorgalmú florenzi diáknak nagy nehézségekkel és akadályokkal kellett megküzdeni. Szegény volt s szülei nem értették meg azokat a célokat és azt a dicsvágyat, ami őt égette. Vasakarattal leküzdött minden nehézséget és megnyitlak előtte a tudomány kapui, amik eddig zárva voltak s beléphetett a tudomány bűvös termeibe minden mást elfelejtve és megvetve. Utja egy öreg tanárhoz vitte, akinek a neve mindeniben tiszteletet keltett. Nagy tudós volt és hívő, alázatos keresztény. A tudományos élet zűrzavarában és ellentmondásai közt nem vesztette el egyszerű gyermekies hitét, hanem az még szilárdabb lett és még drágább számára. Bámulta növendékének szorgalmát, komolyságát és lelkiismeretességét; de észrevette, hogy a tudomány és a világ rejtélyeinek kutatása minden mást háttérbe szorítanak.

Mikor egyszer együtt ültek, azt kérdezte az aggastyán: „Hogy képzeled te el az életed további folyását? Ha tőled függene, hogy irányítanád?”

„Még öt évig tanulnék. Felkeresném a világ legnagyobb tudósait.”

„És azután?” - kérdezte a tudós. „Azután tanár szeretnék lenni hamarosan.”

„És azután?” — „Azután” — válaszolta mosolyogva az ifjú, miközben arca kipirult — „remélem hírnevem lenne. Éjjel és nappal

dolgoznom, hogy méltóképen töltssem be az állásomat.”

„És azután?” — „Azután a diákok körém sereglenek majd és tapssal és örömmel fogadnak majd, mint önt, drága Mesterem.”

„És azután?” — „Azután gazdag lennék. Megházasodnám és elvinném a legszebb és legjobb leányt. Az bizonyosan szeretni fog. Gyermekeim lesznek, akik szeretettel vesznek körül és akik felvidítanak.

„És azután?” — „Egy világra szóló művet írnék és a nevem az egész világot bejárna.”

„És azután?” — volt az egyhangú kérdés. — „Azután megöregedném és ősz hajam lenne. Mindenki tisztelettel hajolna meg előttem. Az ötvenéves jubileumomra a világ minden részéről jönnének tiszteletnyilvánítások. Hazám büszke lesz a fiára.”

„És azután?” — hangzott vontatottan a kérdés. „Azután” — válaszolta lassan az ifjú — „igen azután — azután.”

Sokáig ült gondolatokba merülten. Mi lesz a legközelebbi „azután”? a rettenetes „azután”, ami minden ember előtt ott áll még!

Az ősz tudós reszkető, összezasztott kezét tanítványának a vállára tette és mélyen a szemébe nézett: „Ugy élj, kedves gyermekem, hogy ha az utolsó „azután”-ra gondolsz, ne kelljen a sivár semmiségbe bámulnod. Élj úgy, hogyha a szemed megtörik, az Úr odakiálthassa neked az Ő „azután”-ját. Egy „azután”-t, amihez képest mindaz a gyönyörűség, amiket te magad elé rajzoltál, gyerekség lesz. Az „azután”, amely áthatol az örökkévalóságon és világosságról világosságra jut.

Évek multak el, de az ifjú nem felejtette el ezt a két kis szót. Berámázva függött az íróasztala felett. Barátai csodálkozva nézték és kérdezték, hogy mit jelent? Csak olyanoknak, akik a szívébe pillantottak, árulta el a titkot.

Megmentett aratás.

Egy pogány faluban egy férfi megkeresztelkedett. A falubeliek nagyon rossz néven vették az áttérését. A falu úrnője, a pogány hercegnő, valósággal dühöngött és bosszút esküdött azért, mert az ő tudta és beleegyezése nélkül lett keresztyénné. Sok gúnyban volt része, ütötték és fenyegették állandóan. Ha vigaszra volt szüksége, akkor a közeli miszionáriushoz ment és elpanaszolta a szükségeit, aki azután Isten Igéjéből vizsgáltta: „Isten ilyen esetekben is védelmet ad nekünk, meg van írva: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején és megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.“ Zsolt. 50, 15. Ez tetszett az új keresztyénnek, újra és újra elmondatta magának addig, amíg könyv nélkül megtanulta.

A hercegnő rizsérés idején azt mondta 50 emberének: „A keresztyén rizse megérett, menjetek, vágjátok le és hordjátok be az én szérűmbe! Azt szeretném látni, hogy ki viszi el onnét!“ A pogányok erre szívesen vállalkoztak és sarlóval, doronggal és fejszével felszerelve mentek a keresztyén mezejére, mert azt hitték, hogy a közelben lévő miszionárius és a keresztyének társuk segítségére fognak jönni.

A keresztyén ember a falu külső részén lakott. A ház ajtajában állt és a mezőre nézett, amikor rémülettel látta az ellenséges csapat bevonulását. Mikor az ellenség a rizs vágásához hozzáfogott, nem bírta magát tovább türtöztetni. Elkezdett sírni és jajveszékelné, látva, hogy egész évi táplálékát elviszik. De egyszerre eszébe jutott a mondás, amit a miszionáriustól tanult. Bement a házába, a földre vetette magát és imádkozni kezdett: „Uram Te mondtad, hogy: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején!“

Azt teszem most. Mentsd meg az

én rizsföldemet, hogy ne gúnyolhasanak a pogányok, és ne kelljen az enyémekeknek éhen pusztulniok. Te igazat mondasz, azt mondta a miszionárius. Tartsd meg Uram a szavadat és ments meg engem!“ Miatán így kiáltott az Urhoz, megnyugodott. Nyugodtan emelkedett fel és ment a ház elé. Amikor a mező felé nézett, alig hitt a szemének. Mi történt az ellenséggel? Az egyik a hegyre szaladt fel, a másik le a völgybe, egynehány az erdő felé rohant, mások a vízbe. Mindentüket ott hagyták és úgy szaladtak el, sarlót, botot szanaszét dobálva. Mint a vadak csapkodtak maguk körül és hangosan kiabáltak. Vajjon mi történt velük?

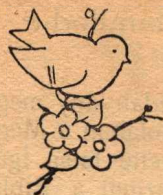
A következő napon piac volt a faluban és a keresztyén ember is bement. Utközben megismert egyeseket a rablók közül és megkérdezte: „Miért szaladtatok el tegnap?“ — „Még gúnyolsz is bennünket? Nem látod a dagadt arcomat?“ — „Látom látom, csak azt nem tudom, hogy mitől olyan dagadt?“ — „Alig hogy vágni kezdtük a rizst“ — mondta a hindu — „egy egész sereg darázs szállt ránk és úgy össze-vissza csiptek bennünket, hogy azt se tudtuk, hogy hova meneküljünk. Láttuk, hogy a keresztyének Istenével nem lehet tréfálni. Nyugodtan mehetsz a rizsföldre, nem kell félned; nem megyünk oda többet, ha a hercegnő parancsolja is!“ —

Apróságok.

Ha azt akarjuk, hogy Isten bennünket felhasználhasson, akkor Ő vele olyan közösségben kell lennünk, hogy a környezetünk ránk többé nyomást ne gyakorolhasson. Meg kell tanulnunk Istenünkkel fordulni védelemért az egyesek hiányossága és a mások hizelgése ellen.

A holt keresztyénség hasonlít az olyan órához, amely nem jár.

A világ rajtunk kell, hogy meglássa Isten fenségét.

Gyermekeinknek!

Miben növekedtél?

Bizonyára sokat hallottál és olvastál az Úr Jézusról és sok mindent tudsz róla. Tudod, hogy Istennek a Fia, aki lejött e földre, a keresztfán értünk meghalt és feltámadott, hogy ő általa a a bűneinktől szabadok és Istennek gyermekei legyünk.

De vajjon gondolsz-e arra, hogy egyszer Ő is volt gyermek? Pedig volt. E földön neki is voltak szülei, voltak testvérei, hogy Ő is volt akkora, amekkora most te vagy, hogy Ő is úgy nőtt, ahogy évről-évre nősz. Keresd csak ki Lukács evangéliumát, ott a 2. rész 41. versétől olvashatsz egy részt az Ő gyermekkorából és az 52. részben azután megtalálod azt is, hogy Ő miként növekedett.

Nem tudom, hogy hol vagy most, hogy hol töltöd a nagy szünidőt, talán odahaza szüleidnél, talán a nagymamánál a vidéken, vagy rokonaidnál? De ez mindegy, csak azt szeretném tőled megkérdezni, hogy mikor hazamentél, vagy hazuról elmentél, néhány nap után mit láttak meg rajtad egy év után, hogy miben nőttél?

Nem kellett-e a nagymamának, mikor felőled megkérdezték, szomorúan így szólnia: „az én kis Lacim bizony megnőtt, de megnőtt benne a rosszság is, nem lehet már vele bírni, nem fogad szót.“ — Vagy nem kellett-e az édesapának, mikor már otthon voltál, fájó szívvel ezt mondanía az édes anyádnak: „ez a Pista minél nagyobb lesz, annál több bajt okoz nekünk, durcás és mindig csak a rosszban töri a fejét.“ — És vajjon, ... ha újra eljön az új iskolai év és te újból iskolába mégy, nem kell-e majd a tanítónéninek bánatosan megállapítani a kis Bözsiről, hogy aki olyan szófogadó és szor-

galmas volt az elmúlt évben, most olyan rossz és hanyag, mert bizony megnőtt, de az engedetlenségben is.

Látod, az Úr Jézusról, mikor Ő 12 éves volt, nem ezt olvashatod, hanem: „Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában és az Isten és emberek előtt való kedvességben.“

Hát te nem akarnál így növekedni? Tudod, hogy ez lehetséges? De csak azon az úton, hogy, amint az Úr Jézus engedelmes volt az Ő mennyei Atyjának mindvégig, te is engedelmes leszel az Úr Jézusnak mindenben. Az Ő erejével, Ő általa így te is növekedhetsz azután majd úgy, hogy szüleidnek nem fogsz bánatot, az Úr Jézusnak pedig szomorúságot okozni. De csak egy úton, ha Ő néki engedelmes leszel.

Miben akarsz tehát növekedni?

Ne lopj.

Ferinek nagy volt az öröme. Nagyapja, kinél a nyári vakációt töltötte, megengedte néki, hogy pajtásával, Lalkóval együtt felülhessen a szénás szekérre.

Amint az engedély elhangzott, a gyerekek egy szempillantás alatt fenn termettek a szekér tetején. Nagy élvezet volt az Ferinek, a sápadt pesti gyerekeknek, amint belesüppedt az illatos szénába.

A szekér megindult. Szántóföldek, gyönyörű vadvirágos rétek, sudár jegenyefasorok mellett vitt el az útjuk. Oly szép volt minden — csupa nap-sugár, csupa ragyogás.

Ferinél és, Lalkónál is jól ment minden, amíg a kertek alá nem ért a szekér. De ott az útra kihajló gyü-

mölcselel dúsan megrakott ágak látára elfelejtettek minden szépet és jót. Elfelejtették a 7-ik parancsolatot, pedig nem rég tanulták az iskolában. Feri hirtelen felugrott és kiadta a jelszót: Versenyezzünk, ki tud többet szedni. Erre mindketten nekiestek a koci fölé hajló ágaknak, nem törődve azzal, hogy az a másé, s hogy a lopás nagyon csunya bűn.

Feri mindenképen túl akart tenni Lalkón. Két kézzel kapott egy gazdagon megrakott ág után, hogy minél többet szakithasson, mert a nyertes mindenképen ő akart lenni. Csak-hogy most az egyszer nagyon megjárta. Amint nagy hévvel szagatta a gyümölcsöt, nem vette észre, hogy közben a koci hátuljára került — leesett a kocsiról és olyan szerencsétlenül, hogy eltörött a lába.

Szomorú vége lett a kirándulásnak. Feri lába hónapokon át gipszen volt.

Sok időt töltött egyedül, mert vidám társainak nem volt kedvére, hogy csendben üljenek mellette.

Nagy hasznára vált ez az idő Ferinek. Volt alkalma gondolkodni sok mindenben. Volt ideje arra is, hogy meghallgassa a nagymamát, amikor a régi kopott Bibliából csodálatos történeteket olvasott fel.

Feri mindig jobban belátta azt, milyen csunya bűn a lopás. Úgy érezte, mintha lángbetűkkel lenne a szeme elé írva: „Ne lopj!”

Nagy volt a csodálkozás a fiúk közt, mikor Feri újból közéjük ment. Nem volt már kapható sem lopásra, sem semmi csinyre. Nagyon megváltozott.

Az Úr Jézus, aki azon a szép napsugaras délutánon nagyon szomorúan tekintett le rá a ragyogó kék égből, látva gonosz cselekedetét, vele jár és segítségére van abban, hogy

Istennek tetsző életet élhessen.

Könyv nélkül tanuló-e Isten Igéjét?

Egy kis mohammedán lány megismerte a missziói iskolában a Megváltót és nagyon szerette Isten Igéjét. Egy kis ládát készítet a Bibliája számára és abban tartotta titokban. Egymásután tanulta meg a bibliai részeket és azután elmondta a misszionárius nének. Egy napon megkérdezte a misszionárius néni, hogy miért tanul annyit könyv nélkül, mire azt felelte: „Még nem tudják a rokonaim, hogy én a Korán helyett a Bibliát olvasom. De amint megtudják, el fogják tőlem venni. Amit könyv nélkül tudok, azt nem veheti el tőlem senki sem.”

Vajjon neked is ilyen kedves Isten Igéje?

Halál hol a te fulánkod?

Egy kis fiú halálosan beteg volt. Meglátogatta a tanítója és hogy próbára tegye a kis fiút megkérdezte: „Nem félsz a sírtól? A sír sötét!” — „Nem” — felelt a gyermek — „a sírban van a menyország, amióta az Úr Jézus a sírban feküdt.”

Bemehetett Ő?

Egy gyermek állt apjával az Úr Jézus képe előtt, amely úgy ábrázolta, amint az ajtón zörget. Az Úr Jézusnak szomorú, várakozó, kérő tekintete és aggódó arca meghatotta a gyermek szívét. Szemei könnybe lábadtak, amikor kérdezte: „Apám és beeresztettek?”

A felelettől, amelyet erre a kérdésre a te szived ad, függ számodra is az ítélet.

Találós kérdések.

Ki kért tüzet az égből?
Kinek az imádságára adott esőt az Úr?

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 16. Zsolt. 56. Dávid már megtanulta az Isten gyermekének egyik legnehezebb leckéjét, hogy akkor is bízzék, mikor félnie kellene. A sötétben is fogja az Úrnak kezét és így érzi, hogy az Úr vele van. Tudja, hogy a gonoszok látszólagos sikere és szerencséje csak ideig-óráig tarthat, s a győzelem végre is az igazaké, mert őbennök és őáltalok az Úr győz. Te megtanultad-e már ezt a leckét?

Aug. 17. Jónás 4. Jónásnak az eddigi lecke még nem volt elegendő, hogy igazán alázatossá tegye. Tetszett neki az, hogy ő legyen az Úr ítéletének kihirdetője, de, hogy az általa hirdetett ítélet alól fölmentse Ninivét a kegyelem, azt megszegyenítőnek tartotta magára nézve. S azért kellett igazán megszegyenülnie. Ismét egy példája annak, hogy az Úr a kevélyeknek ellenök áll, s csak az alázatósaknak ad kegyelmet.

Zsid. 6: 9—20.

Aug. 18. II. Krón. 26: 3—10; 16—21. Nem hiába intette az Úr Izrael népét, hogy az áldások miatt el ne bizza magát és fel ne faldalkodjék (Móz. 6: 10—13.), mert az emberi szívben tényleg megvan a hajlandóság arra, hogy ha Isten minden jóval elhalmozza, akkor nem háládatos, hanem inkább elfelejtkezik Istenről. Így tett Uzziás is, s Istennek közbe kell lépnie kemény, dorgáló kézzel. Vigyázz tehát te is, hogy ha jól megy dolgod, el ne merülj az anyagiakba, hanem gondold, hogy az Úr még ma éjjel elkérheti tőled a te lelkedet. (Luk. 12: 16—21.) Fontosabb-e előtted a lelked üdvössége minden földi jónál?

Zsid. 7: 1—7; 22—28.

Aug. 19. II. Kir. 18: 1—12. Mily jól esik a sok istentelen király után ismét egy olyanvalóval találkozni, aki az ő ősatyjának Dávidnak nyomdokaiiban jár. Ezékiás lerontja a bálványokat, egyedül az Urban bízik. Öhozzá ragaszkodik, s így az Úr is vele lehet, előmenetelt adhat neki és Júda egész népének, míg Izraelt és annak gonosz királyát Hóseást utoléri büntető keze. Ha neked nincs előmenetel a dolgaiddban, mást hibáztatsz-e ezért, a körülményekre vetsz-e, vagy pedig van benned annyi alázatosság, hogy megnézd, nem benned van-e a hiba, nem te tértél-e le az Úr Jézus nyomdokairól? Óh, cselekedjél így!

Zsid. 8.

Aug. 20. II. Kir. 18: 13—25. Assíria királya nem elégszik meg azzal, hogy megkapta Izraelt, akit bűne büntetésül maga az Úr adott neki kezébe. Neki Júda is kell, arra is fáj a foga. A sátán sem e-

légszik meg azokkal, akik saját bűnök és szívük keménysége miatt vannak az ő kezében, hanem kitűzi a célt Isten gyermekeire is, azokra is van vágyódása. S ő is könnyen talál követeket, eszközöket, akik mint Rabsaké, hajlandók kimutatni, hogy nem érdemes az Urban bízni, mert a világ fedelme úgyis erősebb. Övakodjál a sátán követeitől, ragaszkodjál az Úrhoz.

Zsid. 9: 1—15.

Aug. 21. II. Kir. 18: 28—37. Milyen ékesszóló ez a Rabsaké! Mennyire tudja dicsérni a maga urának a gazdagságát és nagylelkűségét, hogy ezekkel az ő rabjájába hajtsa Izrael népét, s mennyire föl akarja keltetni a nép szívében a bizalmatlanságot Ezékiás iránt, akit az Úr állított középük királynak, s aki az Úrhoz akarja őket vezetni. Nem ismeresz-e rá Rabsakéban egy-egy emberre, aki a te életedben is megjelent, hogy hasonló szerepet vigyen? S nem érzed-e magadat bűnösnek, hogy egyben-másban, vagy talán sok mindenben is hallgattál reá? Kérj az Úrtól világosságot, hogy mindig megismerd, kinek a befolyása van károdra és kié előmenedre?

És. 29: 18—21.

Aug. 22. Márk 7: 31—37. Az Úr Jézusnak valóban minden cselekedetére el lehet mondani, hogy: mindent jól cselekedett. Ezt talán te is elismered, ha valami olyan kézzelfogható csodát látsz, mint amilyent itt is láttak az emberek a siket meggyógyításában. De vajlon épen így gondolkodol-e, mikor rámutat a bűneidre, mikor megszegyenít, mikor keresztülvágja a terveidet? Mert hidd el, mikor ilyenek történnek az életedben, az is az Úrtól van, aki ezekkel akar téged a helyes utra vezetni, s így veled is a legjobbat cselekszi, amit csak lehetséges. Megnyitlak-e már a te füleid is az Ő beszédének megértésére?

II. Korinth. 3: 4—9; János 8: 31—36; Csel. 16: 9—15.

Aug. 23. Zsolt. 57. Mennyire megmagyarazza a 8. vers mindazt, ami ebben a zsoltárban foglaltatik. Dávid életének alaphangja ez: „kész az én szívem.” Ebből származik az Ő hite, bizalma, bátorsága, halála, ujjongása, még a nagy veszedelmek között is. Kész-e a te szíved is mindezt elfogadni az Úrtól?

Zsid. 9: 16—28.

Aug. 24. II. Kir. 1, 2. 5-19. Rabsaké már nem csak a népet fenyegeti, hanem magát Ezékiás királyt is. De Ezékiás a legjobb utat választja: a fenyegető levelet az Úr elé terjeszti, tőle vár tanácsot és segítséget.

Igy terjeszted-e te is az Úr elé minden dolgodat, azt is, ha ellenség támad reád, s Töle várod-e a szabadtást?

Zsid. 10: 1—18.

Aug. 25. II. Kir. 19: 20—37. Aki az Úrnak népét, az Ő „szemefenyét” bántja, az Őt magát bántja, s az nem maradhat büntetés nélkül. Épen úgy, mintha valaki jót tesz egyvel az Ő kicsinyei közül, az nem maradhat áldás nélkül. (Máté 25: 34—40.) Az Úr azonosítja magát az övével, nagyon fontos kérdés tehát reád nézve, hogy hogy állsz te az övével szemben, hozzájuk tartozol-e?

Zsid. 10: 19—31.

Aug. 26. II. Kir. 20: 1—11. Ezékiás fél a haláltól, Ő még nem ismeri az Úr Jézusban való élet titkát. Nem tudja, hogy akik Őbenne hisznek s Ővele együtt meghalnak a bűnnek és önmaguknak, azok soha sem halnak meg, hanem mindig élnek. (Ján. 11: 25, 26. Róm. 6: 4—11.) Isten kegyelmesen lehajol Ezékiáshoz, meghallgatja kérését s meghosszabbítja életét tizenöt esztendővel. Vajjon hogy fogja felhasználni Ezékiás ezt a tizenöt esztendőt?

Zsid. 10: 32—39.

Aug. 27. És. 38: 9—20. Ezékiás imádságából, melyet betegségében küldött föl az Úrhoz, jól megérthetjük lelke állapotát. Van szívében bűntudat, bűnbánat és boldog bizonyosság bűneinek bocsánata felől. Csak a halál után való élet felől nincs bizonyossága. Ezt csak Jézus feltámadása tette világossá. Épen azért természetes, hogy Ezékiás örvendezve ad halát azért, hogy még tovább is dicsőítheti az Urat itt a földi életben. Milyen boldogok lehetünk mi, akik tudjuk, hogy amíg itt a földön élünk, addig az Úr a földi életre ad kegyelmet, s ha eljön a halál órája, a halál völgyén is Ő vezet keresztül a boldog örökévalóságba.

Zsid. 11: 1—12.

Aug. 28. II. Kir. 20: 12—21. Nem jobb lett volna-e, ha Ezékiás tizenöt évvel előbb elfogadja Isten kezéből a kegyelmet a halálra, mint hogy életének hátralevő idejében súlyosan vétkezze hiúságból és elbizakodottságból, megmutogatva kincsesházát, s elárulva annak minden titkát az ellenségnek? Mily könnyen vetik Isten gyemkei ma is azt, ami szent az ebeknek, s

gyöngyeiket a disznóknak (Máté 7, 6.), mikor hitetlenek elé tárják kérkedve azt, ami a szentélybe való. Kérj az Úrtól bölcseséget és finom tapintatot, hogy az emberekkel úgy beszélj, hogy sem magadnak, sem nekik, sem Isten országa ügyének ne árts. Zak. 7: 4—10.

Aug. 29. Luk. 10: 23—37. Te is azt kérded-e még, hogy: „ki az én felebarátom?” ahelyett, hogy ha bajban látsz valakit, segítségére sietnél, akármilyen vallású, vagy nemzetiségű, vagy társadalmi állású? Kérdezte-e az Úr Jézus, mikor lejött a földre, hogy ki az Ő felebarátja, aki érdemes volna az Ő segítségére? Nem hajolt-e le minden beteg szívhez, minden megtevedt lélekhez, nem gyógyított-e minden bajt és erőtlenséget? Elfogadta-e már te is az Ő samaritánusi szolgálatát? Ha igen, eredd el és te is akképen cselekedjél!

Róm. 3: 21—28; Márk 12: 41—44; I. Pét. 2: 1—10.

Aug. 30. Zsolt. 61. Dávid a sziklára vágyik, ahová úgy érzi, nem tud eljutni. Vágyik az Urnak sátorába, szárnyainak árnyéka alá. Vágyol-e te is ezek után? Te előttem már kinyilatkozta magát az Ur. Te már tudhatod, hogy Krisztus a kőszikla, Ő az út a szövetség sátorába, Ő terjeszti ki fölénk szárnyait, mint a tyúk az ő csibéi fölé. Menekülj Őhöz!

Zsid. 11: 13—30.

Aug. 31. II. Kir. 22. Jósias király követendő példa mindnyájunk számára abban, hogy hű volt ahhoz a világsághoz, amelyet az Úrtól nyert. Míg meg nem találta a törvénykönyvet, addig nem ismerhette világosan Isten akaratát, de már akkor is kedves dolgot cselekedett az Ur előtt, úgy, amint azt akkori lelki világossága szerint tudta. De mikor a törvénykönyvből meglátta a sok mulasztást, amelyet ő és egész népe Isten parancsolataival szemben elkövettek, azonnal mélységes bűnbánat töltötte el a lelkét, s megalázta magát az Ur előtt. Így aztán Isten előbbre vihette világosságra, kegyelemről kegyelemre. Engedelmesen jársz-e te is abban a világosságban, amelyet eddig nyertél? Mert csak akkor adhat neked több világosságot az Ur. Zsid. 11: 32—40.

Vargha Gyuláné.

Ahol a testnek hizelegnek, ott az ördög van. De ahol nehézség jön nehézségre, ott csak folytasd a munkát, láss hozzá, mert ott Isten van. Mert neked arra van szükséged, hogy mindig és mindenütt összetörött szived legyen.

Hebich Sámuel.

Isten gyermekeinek befolyása a világra nem azon alapszik, ami bennök közös a világgal, hanem azon, ami őket a világtól elválasztja.

Le Seur Pál.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissa főnöknő.
„Fébé” Ev. Diakonissa Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.